

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

10 юли 1980 година*

„Риболов - мерки за съхранение”

По Дело 32/79

Комисия на Европейските общности, за която се явяват правните съветници г-н Donald W. Allen и г-н John Temple Lang, в качеството им на представители, със съдебен адрес Люксембург в кантората на г-н Mario Cervino, правен съветник на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

жалбоподател,

подкрепена от

Кралство Дания, за която се явява г-н Per Lachmann, ръководител на секретариата на отдел “общ пазар” в Министерството на външните работи, в качеството му на представител, със съдебен адрес Люксембург, датското посолство,

Френската република, за която се явяват г-н Guy Ladreit de Lacharrière, директор в писмената фаза на производството, а в устната фаза на производството, от г-н Philippe Moreau Defarges, съветник в дирекция “Правна” в Министерството на външните работи, в качеството им на представители, със съдебен адрес Люксембург, френското посолство,

Ирландия, за която се явява в писмената фаза на производството г-н Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, в качеството му на представител, а в устната фаза на производството – от г-н D.N.C. Budd, barrister от Dublin Bar, със съдебен адрес Люксембург, ирландското посолство,

Кралство Нидерландия, за което се явява г-н A. Boss, помощник-юрисконсулт в Министерството на външните работи, в качеството му на представител, подпомаган от г-н C.J. Heringa, юрисконсулт в Министерството на земеделието и риболова, със съдебен адрес Люксембург, нидерландското посолство,

трети лица помагачи,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за които се явяват в писмената фаза на производството г-н R. D. Munrow, Assistant Treasury Solicitor, в качеството му на представител, подпомаган от г-н T. H. Bingham, QC, Gray’s Inn, и P. G. Langdon-Davies, barrister от Inner Temple, а в устната фаза на производството от лорд Маккау от Clashfern, QC, със съдебен адрес Люксембург, посолство на Обединеното кралство,

ответник,

* Език на производството: английски.

иск с цел да бъде установено, че като е приложила едностранни мерки за риболова в някои риболовни райони край своите брегове, Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait (председател на състав), г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, лорд Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н Т. Koormans O. Due, съдии

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Искова молба от 27 февруари 1979 г. Комисията е завела дело на основание член 169 от Договора за ЕИО с цел да бъде установено, че Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО, като е приложила едностранни мерки за риболова по отношение на:

- улова на херинга в риболовна зона Mourne, разположена край източното крайбрежие на Ирландия и Северна Ирландия;
- улова на херинга в остров Ман и в северната част на Ирландско море;
- улова на норвежки паут в зоната, известна като "участъка с норвежки паут" и прилежаща към източното и северното крайбрежие на Шотландия.

Произход на спорете

2. Следва да бъде припомнено, че през 1977 г. въпросните три риболовни района са били определени от регламенти, приети от Съвета, както е посочено по-долу, по отношение на всеки от трите елемента на спора. Комисията надлежно внесла в Съвета предложение за продължаване на срока на действие на тези актове до 1978 г., с някои изменения. Независимо от това поради продължителните различия в мненията в Съвета, влизането в сила на актове за мерки на Общността за съхранение за 1978 г. се оказало явно невъзможно. На заседанието на 30 и 31 януари 1978 г. станало ясно, че опитите за постигане на разрешение на въпроса в Съвета са се провалили окончателно.

3. При това положение на 31 януари 1978 г. Съветът разпространил следната декларация:

“На това заседание на Съвета не бе постигнато съгласие за определяне на нова обща риболовна политика, но бе постигнато споразумение разглеждането на тези въпроси да бъде възобновено на по-късна дата. До въвеждането на общ режим за опазването и управлението на рибните ресурси, всички делегации се задължиха да

прилагат национални мерки само в случай на строга необходимост, да искат за тях одобрението на Комисията и да гарантират техния не дискриминационен характер и съответствие с Договора”.

4. С писмо от 2 февруари 1978 г., правителството на Обединеното кралство уведомило Комисията, че с оглед на резултата от заседанието на Съвета на 30 и 31 януари 1978 г. предлага да запази в национален план актовете за съхранение на ресурсите, които са били в сила на 31 януари 1978 г. по отношение на водите, които попадат в риболовните граници на Обединеното кралство. По искане на Комисията на 13 февруари 1978 г. правителството на Обединеното кралство изпратило списък на тези мерки. В списъка били посочени два акта, свързани с риболовната зона край остров Ман и в северната част на Ирландско море, както и един акт по отношение на участъка с норвежки паут; списъкът не съдържал актове, свързани с риболовната зона Mourne.

5. През юли 1978 г. правителството на Обединеното кралство изпратило на Комисията предизвестие за намерението си да измени акта, свързан с участъка на норвежкия паут; през август то поискало одобрението на Комисията за условията, приложими по отношение на Ирландско море; най-сетне през септември то уведомило Комисията за проектите на актове за опазване на ресурсите в риболовна зона Mourne. Актовете, оповестени от британското правителство, наистина били въведени в действие през септември 1978 г. Тези разпоредби са упоменати подробно по-долу по отношение на всяка от въпросните зони.

6. С писмо от 27 октомври 1978 г. Комисията уведомила правителството на Обединеното кралство, че по нейно мнение актовете, приети по отношение на трите зони, нарушавали правото на Общността в различни насоки. След като получила становището на Обединеното кралство, на 17 януари 1979 г. Комисията приела мотивираното становище, предвидено в член 169 от Договора.

7. Претенциите, отправени от Комисията, могат да бъдат обобщени по следния начин:

а) по отношение на риболовна зона Mourne Комисията претендира, че Обединеното кралство е оставило незащитени през по-голямата част от 1978 г. запаси от херинга, застрашени от изчезване, не е изпълнила задълженията си за консултация, предвидени от правото на Общността, що се отнася до актовете за защита, приети със закъснение през септември 1978 г., и е съчетала тези актове с едно изключение за крайбрежен риболов в определен район на Северна Ирландия, което противоречало пряко на потребностите от опазване на ресурсите и освен това се допускало при условия, които дискриминирали рибарите от другите държави-членки;

б) по отношение на риболовната зона край остров Ман и в Ирландско море Комисията претендира, че както през 1977 г., така и през 1978 г. Обединеното кралство е приложило едностранно разрешителен режим за риболов, във връзка с който не е била проведена съответна консултация и подробните правила за чието прилагане били такива, че изключвали от въпросната риболовна зона рибарите от други държави-членки, по-специално ирландските рибари, които по традиция ловели риба в тези води;

в) по отношение на участъка с норвежки паут Комисията претендира, че Обединеното кралство едностранно е разширило източните му граници с 2° дължина, без да докаже обосноваването на това действие като необходима и неотложна мярка за опазване на ресурсите, и по този начин е нанесла значителни вреди на промишления риболов, традиционно извършван в тази зона от датския риболовен флот.

Приложимо право и разделение на правомощията

8. Съдът е имал възможност да посочи подробно нормите на правото на Общността, приложими в тази насока, в Решенията си от 14 юли 1976 г. по съединени дела 3, 4 и 6/76, *Kramer, Recueil* стр. 1279) и от 16 февруари 1978 г. (дело 61/77, *Commission v Irlande, Recueil*, стр. 417). Към момента на настъпване на фактите, довели до спора, елементите на ситуацията са били същите от правна гледна точка.

9. В този контекст е достатъчно да се припомни, че правното основание на общата риболовна политика са член 3, буква г) и член 38 от Договора за ЕИО. В член 102 от Акта за присъединяване се признава, че защитата на риболовните полета и опазването на биологичните ресурси на морето са част от тази политика, като на Съвета се дават указания да приеме в определен срок и по проект на Комисията подходящи актове за тази цел. Основните насоки за това са определени от Регламент (ЕИО) № 101/76 на Съвета от 19 януари 1976 г. относно създаване на обща структурна политика за риболовната промишленост (ОВ L 20, стр. 19), членове 2, 3 и 4 които имат особено значение за настоящото дело.

10. В упоменатите съдебни решения Съдът подчертава също, че Общността има правомощие да приема актове за опазване на ресурсите и че доколкото тя е упражнила това си правомощие, приетите от нея норми предполагат действието на всички противоречащи им разпоредби на държавите-членки; от друга страна, докато преходният период по член 102 от Акта за присъединяване не е изтекъл и Общността не е упражнила в пълен обем правомощието си в тази насока, държавите-членки имат право в рамките на своята юрисдикция да приемат подходящи актове за опазване на ресурсите, но без това да засяга задължението за сътрудничество, определено им от Договора, по-специално от член 5 от него.

11. С оглед на трудностите, които осуетяват осъществяването на обща политика за опазване на рибните ресурси в предписания срок, на 3 ноември 1976 г. Съветът приема по проект на Комисията резолюция, известна под названието “приложение VI към Резолюцията от Хага” и според която, ако в предписания срок не бъдат въведени в действие актове на Общността, “държавите-членки могат да приемат, като временна мярка и във форма, при която се избягва дискриминацията, подходящи актове за осигуряване защитата на ресурсите, които се намират в риболовните зони до техните крайбрежия”. В резолюцията се добавя, че “преди да приеме такива актове, съответната държава-членка ще поиска одобрението на Комисията, която трябва да бъде консултирана във всички фази на процедурите”. Не се оспорва, че тази резолюция е задължителна за държавите-членки. Поради провала на преговорите в началото на 1978 г. Съветът още веднъж потвърждава разпоредбите на Резолюцията от Хага посредством упоменатата Резолюция от 31 януари 1978 г.

12. Следователно правото на държавите-членки да приемат актове за опазване на ресурсите не се оспорва, но въпреки това възниква едно основно разногласие между страните по делото, що се отнася до характера и обема на правомощието. Според Обединеното кралство държавите-членки имат вътрешно присъщо правомощие да регулират риболова в рамките на собствената си риболовна юрисдикция, като неговият обем във всеки момент зависи от нормите на международното право. Тя признава, че това правомощие, естествено, може да бъде ограничено от договор. В случая с държавите-членки на ЕИО то наистина е ограничено от разпоредбите на Регламент № 101/76, приложение VI към Резолюцията от Хага и Декларацията от 31 януари 1978 г. По-специално член 2, параграф 2 и член 3 от Регламент № 101/76 вменяват на държавите-членки задължения с оглед упражняването на правомощията им по тази материя. Член 4 от същия регламент дава на Съвета правомощие да приема актове за опазване на ресурсите. Твърди се обаче, че това правомощие на Съвета води до ограничаване на правомощията на държавите-членки, само ако Съветът е упражнил правомощието си чрез приемането на актове за опазване на ресурсите.

13. Обратно на тази позиция Комисията твърди, че Съветът е упражнил правомощията си по отношение на въпросните три риболовни зони, като е въвел в действие актове на Общността, и Комисията сама е поела инициативата да внесе в Съвета проекти за определяне на условията за риболов, които да се прилагат през 1978 г. Това становище се доразвива от френското правителство, което твърди, че ако през преходния период по член 102 от Акта за присъединяване държавите-членки на Общността запазват някакво правомощие да регулират риболова, това правомощие има остатъчен и преходен характер. Едностранните британски мерки, които съставляват предмет на спора, са били предприети в сектори, в които е имало приети актове на Общността и в които Съветът е разглеждал внесени от Комисията проекти за приемането на последващи актове. Поради това присъствието на Общността в този сектор е било много ясно заявено и изтичането на срока на действие на нормите на Общността не може да има за последица извеждане на сектора, уреден от тези норми, извън юрисдикцията на Общността и следователно не погасява тази компетентност.

14. В този контекст Съдът припомня казаното от него в упоменатите решения, а именно: в съответствие със задълженията, които произтичат както от Договора за ЕИО, така и от Акта за присъединяване, Общността има правомощие да приема актове за опазване на рибните ресурси във водите под юрисдикцията на държавите-членки. Поради значителното увеличаване на морския сектор вследствие разширяването на Общността член 102 от Акта за присъединяване, който съставлява признание за описаното по-горе правно положение, цели да постави началото на нов преходен период, през който Съветът е бил длъжен да приеме необходимите актове за опазване на ресурсите.

15. Независимо от това обаче трябва да се подчертае, че още през 1977 г. Съветът е упражнил правомощията си по отношение на всички морски зони, визирани в иска. Неспособността на Съвета да стигне до решение за продължаване на срока на действие на тези актове през 1978 г. няма за ефект лишаване на Общността от правомощията Ж в тази насока и оттам не води до възстановяване на свободата на държавите-членки да действат по своя воля във въпросната материя. При това положение държавите-членки са имали задачата да приемат по отношение на

морските зони под тяхна юрисдикция необходимите актове за опазване на ресурсите в общ интерес и в съответствие както с материалноправните, така и с процесуалните норми на правото на Общността, чиито основни аспекти бяха упоменати по-горе.

16. Като се имат в предвид тези съображения, следва да бъдат разгледани трите пункта на иска, предявен от Комисията.

Риболовна зона Mourne

17. Риболовна зона Mourne обхваща 12-милна риболовна зона до източния бряг на Ирландия и Северна Ирландия. Тя е разделена на риболовна зона на Обединеното кралство и риболовна зона на Ирландия и по традиция е район, до който са имали достъп рибарите и от двете държави-членки. Не се оспорва, че запасите от херинга в тази зона са пряко застрашени от изчезване. Това обстоятелство е установено от Международния съвет за морски проучвания и се признава от всички страни по делото.

18. Поради това обстоятелство с член 3 от Регламент № 1672/77 от 25 юли 1977 г. относно приемане на временни мерки за опазване и управление на някои запаси от херинга (ОВ L 186, стр. 27) Съветът забранява прекия улов на херинга в зоната. Действието на тази забрана е продължена до 31 януари 1978 г. с Регламент № 2899/77 от 21 декември 1977 г. (ОВ L 338, стр. 5). В проектите, които е внесла в Съвета за 1978 г., Комисията е предложила срока на действие на забраната да бъде продължен през цялата 1978 г. Установен факт е, че непосредствено след провала на преговорите в Съвета Ирландия приела с одобрението на Комисията разпоредби за пълна забрана на риболова на херинга в онази част от риболовна зона Mourne, която попада под нейна юрисдикция; тази забрана влязла в сила на 6 февруари 1978 г.

19. Обединеното кралство от своя страна не предприела мерки по отношение на частта от риболовна зона Mourne, която попада под нейна юрисдикция, до септември 1978 г. На 18 септември 1978 г. британското правителство изпратило уведомление до Комисията съобразно приложение VI към Резолюцията от Хага, за да получи одобрението на Комисията за незабавно затваряне на частта от риболовна зона Mourne до крайбрежието на Северна Ирландия през остатъка от 1978 г. Към това уведомление бил приложен проект на наредба.

20. Съгласно проекта актът трябвало да влезе в сила в полунощ на 19 септември, но забраната за риболов предвиждала изключение за улов на 400 тона херинга от рибарски лодки с регистрирана дължина под 35 фута, като изключението се прилага на разстояние половин миля от крайбрежието на графство Down в Северна Ирландия през периода от 20 септември до деня на изчерпване на квотата от 400 тона или най-късно до 27 октомври 1978 г. Следва да се отбележи, че не е възможно да се изясни дали тази квота е била предназначена за улов през така определения период, както изглежда следва от уведомлението на британското правителство, или това е била общата квота за целия риболовен сезон, както пояснява Обединеното кралство в устното заседание.

21. Комисията не дала одобрение на мярката, за която я уведомила Обединеното кралство. Тази мярка била въведена в действие Herring (Restriction of Fishing) Regulations (Northern Ireland) 1978, No. 227, с текста, изпратен на Комисията. Изключението, предвидено в тези норми, било отменено от Herring (Restriction of Fishing) (Amendment) Regulations (Northern Ireland) 1978, No. 286, влязъл в сила на 26 септември 1978 г. От обясненията на правителството на Обединеното кралство следва, че на тази дата квотата за улов в размер на 400 тона била изчерпана.

22. Твърденията на Комисията, изложени в мотивираното становище и в исквата молба, по същество засягат процедурата, използвана от Обединеното кралство за приемане на описания акт, и нормите на същия. Комисията е на мнение, че щом на 18 септември правителството на Обединеното кралство е изпратило уведомление за акт, който е трябвало да влезе в сила на следващия ден, не може да се приеме, че то сериозно е потърсило одобрението на Комисията в съответствие с приложение VI към Резолюцията от Хага. Комисията твърди, че това поведение е още по-неприемливо, като се има предвид общоизвестният факт, че на 7 юли 1978 г. министърът на риболова е направил изказване пред Камарата на лордовете, от което било видно, че на тази дата актът, оповестен на 18 септември, вече е бил подготвян. По отношение на подробностите свързани с приетия акт Комисията намира, че изключението по отношение на района от брега на Северна Ирландия, макар и ограничено до общ улов от 400 тона, е противоречало пряко на потребностите от опазване на ресурсите, а освен това посочената в Herring (Restriction of Fishing) Regulations (Northern Ireland) 1978, S.R. 1978 No 277, максимална дължина на рибарските лодки е била явно дискриминационна, тъй като то е било умишлено определено така, че да ползва изключително малките лодки, характерни за крайбрежния риболов.

23. Що се отнася до междинния период от прекратяването на действието на акта на Общността за опазване на ресурсите - 31 януари 1978 г., до приемането на акта на Обединеното кралство през септември 1978 г., Комисията изтъква, че според констатациите на Международния съвет за морски проучвания от запасите на херинга, чийто размер в началото на 1978 г. е бил оценяван на 6 900 тона, общо 2350 тона, тоест повече от една трета от запасите, са били уловени извън допълнителната квота от 400 тона, разрешена от правителството на Обединеното кралство. С оглед на тези изявления Съдът е поискал от Комисията да посочи точно на коя дата през 1978 г. е трябвало да бъде въведена забрана за улов в тази зона. В отговор на този въпрос Комисията заявява, че зоната е трябвало да бъде затворена възможно най-бързо след прекратяването на действието на Регламента на Общността и разногласието, демонстрирано в Съвета, на 31 януари 1978 г. Обстоятелството, че друга заинтересована държава-членка е могла да предприеме такава мярка още на 6 февруари със съгласието на Комисията, показва, че Обединеното кралство е могло да действа по същия начин през месец февруари. Поради това Комисията намира, че Обединеното кралство е имало юридическо задължение, което произтича от правото на Общността, да забрани напълно прекия улов на херинга в риболовна зона Mourne най-късно на 6 февруари 1978 г.

24. Правителството на Обединеното кралство не оспорва действителното наличие на улов в риболовна зона Mourne през 1978 г., но твърди, че цифрите, посочени от Комисията, се отнасят за цялата риболовна зона, поради което само част от посочения тонаж е бил уловен в района край брега на Обединеното кралство, а

останалата част е била уловена край бреговете на Ирландия и в северната част на Ирландско море. Що се отнася до акта, приет през септември 1978 г., Обединеното кралство пояснява, че са били нужни неотложни действия, тъй като по това време британските органи са установили навлизането на траулери във въпросната риболовна зона. По отношение на изключението за квота от 400 тона за рибарски лодки с регистрирана дължина под 35 фута британското правителство твърди, че това е било само временна мярка, която цели да защити интересите на дребните рибари от крайбрежието, засегнати от последиците на пълното затваряне на риболовната зона. То твърди, че освен това временни мерки от този род фигурират и в самите актове на Общността.

25. Според Съда има няколко фактора, които в своята съвкупност водят до заключението, че Обединеното кралство е било длъжно да предприеме мерки за опазване на ресурсите във въпросната зона. Що се отнася до фактите, не се оспорва, че според съществуващите научни становища, признати от всички страни по делото, за опазване на запасите в Mourne е била необходима пълна забрана на риболова. От правна гледна точка задължението на държавите-членки, които имат юрисдикция върху тази риболовна зона, може да бъде изведено при съвкупен прочит на цитираните по-горе правни норми. Следователно както член 102 от Акта за присъединяване, така и Регламент (ЕИО) № 101/76 на Съвета, по-специално член 4 от него, по същия начин както и приложение VI към Резолюцията от Хага и Декларацията на Съвета от 31 януари 1978 г., се опират върху двояката постановка, че по отношение на морските води, за които отговаря Общността, трябва да бъдат приети актове с цел да се отговори на установените потребности от опазване на ресурсите, и че ако тези актове не могат да бъдат въведени своевременно на нивото на Общността, държавите-членки имат не само право, но и задължение да действат в интерес на Общността. Наистина в двете цитирани резолюции на Съвета ударението се поставя преди всичко върху изискването националните мерки за опазване на ресурсите да не стигат по-далеч, отколкото е строго необходимо. В същото време обаче, като се имат предвид действащите норми към 31 януари 1978 г., целите на тези норми и задълженията с общ характер, предвидени в член 5 от Договора, в резолюциите мълчаливо се признава необходимостта и правомерността на мерките за опазване на ресурсите, обосновани от биологична гледна точка и разработени така, че да обслужват не само конкретно заинтересованата държава-членка, а и колективните интереси на Общността.

26. Тъй като Комисията не е представила никакви официални заключения по въпроса от коя дата през 1978 г. е трябвало да влезе в сила затварянето на въпросната риболовна зона, Съдът ще разгледа само съответствието между изискванията на правото на Общността и акта, въведен от Обединеното кралство на 20 септември 1978 г. Принципите, които стоят в основата на този акт, не могат да бъдат критикувани, тъй като той е израз – макар и закъснял, на задължението на Обединеното кралство да въведе в тази риболовна зона мярка за опазване на ресурсите, която отговаря на сериозната опасност за съществуването на въпросните рибни запаси.

27. От друга страна, обстоятелството, че на крайбрежните рибари от Северна Ирландия е било позволено да извършат допълнителен улов от 400 тона от този запас, независимо от периода, през който става това, компрометира една необходимост от опазване, чието съществуване и сериозност са извън всяко съмнение.

Тъй като актът за затваряне на риболовната зона, приет през септември 1978 г., вече е бил закъснял с оглед на установената фактическа обстановка, тази допълнителна отстъпка не може да бъде обоснована като “временна мярка”. Както Комисията правилно отбелязва в мотивираното становище, приемането на временни мерки в полза на въпросните рибари, както и на другите рибари в Общността, е щяло да бъде възможно, ако Обединеното кралство е поставило този въпрос своевременно в рамките на процедура на Общността и в съответствие с принципите, упоменати по-горе. В настоящия случай е ясно, че запазването на тази отстъпка за рибарски лодки с регистрирана дължина под 35 фута е имало за цел и ефект да насочи единствено към крайбрежния риболов на въпросната държава-членка една мярка, която по същество е несъвместима с признатите потребности от опазване на ресурсите. В тази връзка Съдът би насочил към съображенията, изложени в точка 69-80 от Решението му от 16 февруари 1978 г. (*Commission of the European Communities v Ireland*), упоменато по-горе, което се отнася за аналогична мярка.

28. Накрая е, необходимо е да се отбележи, че процедурата, използвана от Обединеното кралство в настоящия случай, не е съответствала на изискванията, предвидени в приложение VI към Резолюцията от Хага. Обстоятелството, че един проект на акт, чиито детайли явно пораждаат проблеми от гледна точка на правото на Общността, е бил представен на Комисията с едnodневно предизвестие след дълъг период, през който Обединеното кралство не е предприело действия, не може да се смята за съответстващо на задълженията по приложение VI към Резолюцията от Хага, което изисква с Комисията да бъдат извършвани консултации на всички етапи от изготвянето на предлаганите актове, като Ж бъде дадено достатъчно време да се запознае с тях и да даде становището си своевременно. При обстоятелствата по делото методът, възприет от британското правителство, представлява поставяне пред свършен факт и затова не може да бъде определен като отговарящ на изискванията на правото на Общността.

29. Следователно по всички тези причини е необходимо да бъде установено, че както поради използваната процедура, така и поради изключението, което е било добавено към забраната, въведена на 20 септември 1978 г., Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора.

Риболовна зона край остров Ман и в северната част на Ирландско море

30. Въпросната риболовна зона, която съответства на участък VII а), определен от Международния съвет за морски проучвания, и чиито точни граници са без значение за разрешаването на спора, се намира в Ирландско море, на половината път между Обединеното кралство и Ирландия; риболовната зона край остров Ман, към която се прилагат специални норми, обхваща 12-милен риболовен пояс около острова в Ирландско море.

31. С Регламент № 1779/77 от 2 август 1977 г. за приемане на временни мерки за опазване и управление на ресурсите при улов на херинга в Ирландско море (ОВ L 196, стр. 4) Съветът е въвел за 1977 г. някои мерки за опазване и управление на запасите от херинга във въпросната зона. Тези мерки включват сезонна забрана на риболова от 1 октомври до 19 ноември 1977 г. във водите на остров Ман и във водите, които се намират между остров Ман и западното крайбрежие на

Обединеното кралство (член 1), определяне на обща квота за улов в размер 13 200 тона за цялата акватория на Ирландско море, поделена между Франция, Ирландия, Нидерландия и Обединеното кралство (член 2), и разпоредба относно случайния улов на херинга (член 3). Според член 4 държавите-членки следвало да предприемат, “доколкото е възможно, всички необходими действия за осигуряване спазването на разпоредбите на този регламент”. В преамбюла на същия регламент се припомнят специфичните условия, при които Договорът се прилага по отношение на остров Ман, в съответствие с член 227, параграф 5, буква в) от Договора и Протокол 3 към Акта за присъединяване.

32. На 8 август 1977 г. Обединеното кралство приело две наредби - Herring (Irish Sea) Licensing Order 1977, S.I. 1977 No 1388, and the Herring (Isle of Man) Licensing Order 1977, S.I. 1977 No 1389. Тези две наредби могат да се определят като британски актове в изпълнение на Регламент № 1779/77. Следва да бъде отбелязано, че двете упоменати наредби са сред актовете, които са били в сила на 31 януари 1978 г. и са били запазени през 1978 г., и за които Комисията е била уведомена след провала на преговорите в Съвета на 30 и 31 януари 1978 г., както е посочено по-горе.

33. Двете наредби имали за цел да забранят улова на херинга във въпросните морски зони, освен когато той се извършва от рибари с лицензия, която за Ирландско море била издавана от правителството на Обединеното кралство, а за остров Ман била издавана от Съвета по земеделие и риболов на самия остров Ман. Двете наредби не съдържали никакви други указания относно условията, при които се издавали лицензиите, които произтичат от тях права и задълженията, свързани с издаването им. Следователно те оставяли на компетентните органи пълна свобода на преценка, що се отнася до издаването на лицензиите и техния обхват. От примерните заявления за лицензия и предоставените от Комисията лицензии, издадени съгласно упоменатите наредби (чиято автентичност не се оспорва), следва, че тези лицензии са съдържали ограничения по отношение на периода на риболовните сезони и са указвали определени пристанища, в които е трябвало да бъде разтоварван уловът. Наред с това лицензиите са били издавани при спазване на всички други изисквания, евентуално съобщени в устна или в писмена форма от компетентните органи.

34. Според информацията, предоставена от Комисията и от Ирландия, прилагането на този лицензионен режим било предмет на преговори, водени между ирландските власти, от една страна, и властите на Обединеното кралство и остров Ман, от друга страна. Тези преговори, които до голяма степен протекли в устна форма, не довели до договореност, удовлетворителна за ирландските власти. В резултат на това, и този факт явно не се оспорва, през 1977 или 1978 г. не били издадени никакви лицензии на ирландски рибари.

35. В проектите си за календарната 1978 г. Комисията предвиждала за тази зона общ улов, донякъде намален в сравнение с разрешения през 1977 г., като препоръчвала слабо увеличение на френските, ирландските и нидерландските квоти, компенсирани чрез равностойно намаление на квотата на Обединеното кралство.

36. От делото е видно, че през 1977 г. Обединеното кралство не е предоставило на Комисията никаква информация за приетите актове за въвеждане на тогава действащите норми на Общността. През първата половина на 1978 г. между Комисията и британското правителство се състояли преговори, посветени главно на въпроса за евентуално намаляване на общата квота за улов във връзка с проектите, внесени от Комисията вследствие на препоръка, направена от Международния съвет за морски проучвания. На 17 август 1978 г. на основание приложение VI към Резолюцията от Хага правителството на Обединеното кралство представило на Комисията проект на акт, който трябвало да влезе в сила на 21 август 1978 г. Според уведомлението британското правителство възнамерявало да намали общия допустим улов до 9 000 тона, като 8 100 тона от тях щели да бъдат запазени за рибари от Обединеното кралство и остров Ман. Това ограничение трябвало да бъде прилагано чрез лицензиране, при условие, че 120 лицензии щели да бъдат дадени на рибарски лодки от Обединеното кралство. Наред с това британското правителство обявило намерението си да затвори риболовната зона от 24 септември до 31 декември 1978 г. или дори преди 24 септември, ако 9000-тонният лимит бъде достигнат преди тази дата. Уведомлението не съдържало никаква информация за правата на рибарите от други държави-членки; единствената информация, дадена в тази връзка, се отнасяла до факта, че британското правителство вече се е свързало с правителствата на Ирландия, Нидерландия и Франция по този въпрос, за да се ползва от тяхното сътрудничество. Комисията незабавно отговорила на Обединеното кралство, че за нея е невъзможно да изрази становище в такъв кратък срок и че иска допълнителна информация. В последващо известие тя поискала риболовната зона да не бъде затваряна преди 1 октомври.

37. На 20 септември 1978 г. Обединеното кралство въвело Irish Sea Herring (Prohibition of Fishing) Order 1978, S.I. 1978 No 1374, която забранявала улова на херинга от 24 септември 1978 г. в цялата акватория на Ирландско море.

38. Оплакванията на Комисията в последната фаза на производството са свързани главно с факта, че Комисията и заинтересованите държави-членки не са били надлежно уведомени, било през 1977 или през 1978 г., за реалния обхват на системата за ограничаване и управление на риболова, която била резултат от прилагането на лицензионния режим, въведен в действие през 1977 г. По-специално Комисията твърди, че лицензионният режим е бил прилаган по такъв начин, че ирландските рибари, които желаят да упражняват историческите си права във водите на остров Ман, били подложени на ограничение в риболовната си дейност във водите на Обединеното кралство поради условията, с които било свързано лицензирането. Практическият резултат на този режим бил изгонване на ирландските рибари от риболовна зона, в която те традиционно извършвали дейността си. Наред с това Комисията претендира, че като е предизвикала закриването на риболовния сезон, Обединеното кралство е причинило вреди на рибарите от други държави-членки, по-специално френските и нидерландските рибари, като е съкратила периода, през който те по традиция са ловили риба във въпросните води, и така е облагодетелствала своята собствена риболовна промишленост във връзка с въпросната квота. Най-сетне Комисията изтъква факта, че като е направила улова на риба практически невъзможен чрез лицензионния режим, Обединеното кралство е попретило на ирландските рибари да участват в пазар, който е бил особено благодатен от гледна точка на приходи, и така е

нарушила нормата за свободно движение на стоки, която несъмнено се прилага и към остров Ман.

39. Доводите на Комисията се подкрепят от френското, ирландското и нидерландско правителство. Френското правителство подчертава дискриминационния характер на мерките, предприети от Обединеното кралство, тъй като последната дала на собствените си рибари прекомерен дял от общия улов, като изтеглила началото на забраната по-рано – от 1 октомври на 24 септември; тази мярка засягала по-специално рибарите извън Обединеното кралство. Ирландското правителство изразява съгласие с направения от Комисията анализ на последиците от лицензионния режим за ирландските рибари, които били задължени да приемат лицензиите, ако искали да упражняват историческите си права във водите на остров Ман, вследствие на което обемът на техния улов в цялата акватория на Ирландско море бил сведен до минимум. Страхът от санкциите, които Обединеното кралство можело да наложи на рибари без лицензия, им попречил въобще да ловят риба във въпросната риболовна зона. Най-сетне правителството на Нидерландия твърди, че британските мерки са засегнали неблагоприятно интересите на нидерландските рибари в две насоки - от една страна, защото риболовните квоти, приложени едностранно от Обединеното кралство, намалили значително дела, запазен за другите държави-членки, а от друга страна, защото изтеглянето на закриването на риболовния сезон на по-ранна дата засегнало предимно нидерландските рибари, чийто риболов бил съсредоточен именно в този сезон.

40. Обединеното кралство твърди в своя защита, че лицензионният режим като такъв не може да бъде оспорван, тъй като той съставлява особено ефикасно средство за гарантиране спазването на ограниченията за риболов, които съществуват във въпросния регион. Тъй като наредбите за лицензирането били приети в изпълнение на Регламент № 1779/77, Обединеното кралство е било длъжно да уведоми за тях Комисията съгласно членове 2 и 3 от Регламент № 101/76 или да поиска те да бъдат одобрени от Комисията съобразно приложение VI към Резолюцията от Хага, тъй като въпросните два национални акта са се прилагали само към лодки на Обединеното кралство и лодки на остров Ман. Що се отнася до мерките, които били предвидени от Комисията за календарната 1978 г. и чиито ефект се свеждал до определяне на общ улов, по-висок от препоръчания от Международния съвет за морски проучвания, и в относително намаляване в сравнение с предходната година на квотата, запазена за Обединеното кралство, британското правителство не било в състояние да изрази съгласие. Британското правителство оспорва съществуването на каквато и да е заплаха за ирландските рибари, които ловели риба в британски води без лицензии, тъй като тези лицензии били изисквани само за рибарски лодки на Обединеното кралство и лодки на остров Ман. Не било възможно срещу Обединеното кралство да бъде заведено дело единствено поради намерение, което можело да ѝ бъде приписано. Най-сетне по отношение изтеглянето на датата на закриване на риболовния сезон на 24 септември 1978 г. британското правителство твърди, че това е било мярка за опазване на ресурсите, която била строго необходима и прилагана без никаква дискриминация, и че Комисията, чието одобрение е било поискано, е била надлежно уведомена за нея.

41. Правителството на Обединеното кралство обръща внимание и на особения конституционен статус на остров Ман, който не съставлява част от Обединеното кралство в общия смисъл на думата. Съгласно член 227, буква в) от Договора за ЕИО, изменен и допълнен при присъединяването на Обединеното кралство, разпоредбите на Договора се прилагат към остров Ман само доколкото е необходимо да се осигури изпълнението на договореностите, предвидени в Договора за присъединяване. Особеното правоотношение между този остров и Общността е предвидено в Протокол № 3, приложен към Акта за присъединяване. От този протокол е видно, че в отношенията с остров Ман имат приложение само разпоредбите относно свободното движение на стоки, и следователно действието на актовете, приети от Общността и свързани с опазването на рибните запаси, не се простира към тази територия и към водите под нейна юрисдикция.

42. Комисията не приема тази позиция. Според нея поради тясната връзка, която съществува между организацията на пазара и структурните мерки в областта на риболова, Протокол № 3 трябва да бъде тълкуван в смисъл, че актовете за опазване на ресурсите, приети от Общността, са приложими и към остров Ман.

43. Явно не е необходимо да бъде анализиран конституционният статус на остров Ман и правоотношението между тази територия и Общността. Всъщност от самата формулировка на въпросната наредба е ясно, че тя е била приета съгласно законодателството на Обединеното кралство от британския парламент, поради което Обединеното кралство трябва да поеме отговорността за този акт пред Общността. След като е направил тази предварителна забележка, по-долу Съдът ще разгледа поотделно положението през 1977 г., когато е имало действащи актове на Общността за опазване на ресурсите, и положението през 1978 г., когато не е имало такива актове.

Условия, които съществуват през 1977 г.

44. През календарната 1977 г. въпросната морска зона е била регулирана от Регламент 1779/77; както бе припомнено по-горе, той предвиждал квоти за улов и сезонна забрана за риболов от 1 октомври до 19 ноември 1977 г. в ограничена зона, която включва водите на остров Ман и водите между този остров и крайбрежието на Обединеното кралство.

45. Член 4 от Регламента задължава държавите-членки да приемат необходимите актове за гарантиране спазването на тези разпоредби. Обединеното кралство поставя въпроса дали задължението да се извърши консултация с Комисията и да се поиска нейното одобрение се прилага към актове от този род. Както е изтъкнал Съдът в точка 11 от Решението си от 4 октомври 1979 г. по дело 141/78, *French Republics United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland*, това задължение има общ характер и се прилага към всички актове, които са приети от държавите-членки, а не от органите на Общността. Следователно актовете, приети от държава-членка в изпълнение на регламент на Общността, не са освободени от задължението за консултация, предвидено в приложение VI към Резолюцията от Хага, нито от задължението за уведомяване, предвидено в членове 2 и 3 от Регламент № 101/76. Причината за това двойко задължение се вижда особено добре като се имат предвид актовете, приети от Обединеното кралство, които се състояли

във въвеждане на лицензионен режим, прилаган изцяло по преценка на органите на Обединеното кралство и органите на остров Ман.

46. Следователно е видно, че, като е въвела в действие този лицензионен режим, Обединеното кралство не е изпълнила изцяло задълженията си по цитираните разпоредби във връзка с член 4 от Регламент № 1779/77. За да се гарантират правата и интересите, защитени от правото на Общността за другите държави-членки и техните граждани, е било необходимо да бъдат приети и обнародвани всички подробни норми за прилагане на режима, избран от британските власти в изпълнение на Регламент № 1779/77, тъй като на всички държави-членки и на всички заинтересовани лица, точно както и на органите на Общността, да бъде дадена възможност да преценят дали въведената в действие система съответства както на задълженията на Обединеното кралство по съответния регламент - Регламент № 1799/77, така и на общите изисквания за недопускане на дискриминация и равенство по отношение на условията за достъп до риболовни полета, определени в член 2 от Регламент № 101/76 и член 7 от Договора за ЕИО. Това задължение за приемане на актове за прилагане, които имат правна сила и с които заинтересованите могат да се запознаят лесно, е особено необходимо, когато става дума за морски риболов, който трябва да бъде планиран и организиран предварително; изискването за правна яснота е наистина императивно в отрасъл, в който всяка несигурност може да доведе до инциденти и до налагането на особено тежки санкции.

47. От горното следва, че Обединеното кралство е нарушило нормите на правото на Общността още през сезона на 1977 г., като не е осигурила изпълнение на Регламент № 1779/77 посредством актове, които са предвидени в законодателството и обнародвани, и като не е дала никаква информация или поне достатъчно точна информация за действията си в тази насока нито на Комисията, нито на другите пряко заинтересовани държави-членки.

Условия, които съществуват през 1978 г.

48. По отношение на разпоредбите, които действат през 1978 г., е необходимо да се отбележи най-напред, че Обединеното кралство е допуснало наличието на пълна несигурност по отношение на режима на мерки за опазване на ресурсите, прилаган във въпросната зона, въпреки няколкократните искания на Комисията да предостави точна информация, които са били задължителни за Обединеното кралство. По-специално уведомлението от 17 август 1978 г. преди въвеждането в действие на Irish Sea Herring (Prohibition of Fishing) Order 1978, S.I. 1978 No 1374, на 20 септември 1978 г., не отговаря на изискванията на приложение VI към Резолюцията от Хага. Всъщност като се има предвид продължителният период на бездействие преди това уведомление, обстоятелството, че с Комисията внезапно е била извършена консултация на 17 август за актовете, чието приемане според уведомлението е предстояло четири дни по-късно, не може да се смята за процедура, която отговаря на тази резолюция. Това е още по-вярно, като се има предвид, че съобщението на Обединеното кралство съдържало само непълна информация за обсега на предвиждания акт: то не обосновавало изрично този акт с оглед на потребностите от опазване на ресурсите и не давало указания за гарантирането на интересите на другите заинтересовани държави-членки. При това

положение Комисията е имала право да откаже одобрение за акт, чийто обсег и обоснованост тя не е била в състояние да прецени.

49. Актът, който всъщност е бил въведен в действие на 20 септември 1978 г., само разпореждал затварянето на всички риболовни полета в Ирландско море от 24 септември 1978 г. Той засягал географски район, различен от този, към който се е прилагало закриването на сезона, предвидено в член 1 от Регламент № 1779/77. Освен това приетият акт не съдържал указания за количеството на разрешения улов или за разпределението на този улов между рибарите от различните заинтересовани държави-членки. Следователно актът, въведен едностранно от Обединеното кралство, чувствително е изменил актовете на Общността за опазване на ресурсите, които са били в сила през календарната 1977 година. Поради това е ясно, че Обединеното кралство едностранно е влошило положението, установено чрез средства на Общността за въпросната зона през календарната 1977 година, макар да се е ангажирала да го запази със съобщенията си от 2 и 13 февруари 1978 г., упоменати по-горе, без да може да даде нито надеждна информация за последиците на приетите актове, нито да обоснове потребностите от опазване на ресурсите, които евентуално са налагали внесените промени. Затова е необходимо да бъде установено също, че Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора от гледна точка на условията, прилагани през 1978 г.

Участък с норвежки паут

50. През календарната 1977 г. Съветът на три пъти приемал актове за забрана на улова на норвежки паут: с член 5 от Регламент № 350/77 от 18 февруари 1977 г. относно приемане на някои временни мерки за опазване и управление на рибните ресурси (ОВ L 48, стр. 28) - за срока от 21 февруари до 31 март 1977 г., с Регламент № 1673/77 от 25 юли 1977 г. за забрана на улова на норвежки паут (ОВ L 186, стр. 30) - за срока от 1 септември до 15 октомври 1977 г., и следващ Регламент № 2243/77 от 11 октомври 1977 г. за забрана на улова на норвежки паут (ОВ L 260, стр. 1) - за допълнителен срок от 16 до 31 октомври 1977 г. Зоната, към която се прилагала тази забрана, е прилежаща към източното и северното крайбрежие на Шотландия; ограниченията, предвидени в цитираните регламенти, не са изцяло идентични, но общият белег на предприетите мерки е, че те не са се простирали по изток от линията с координати 00° 00' географска дължина (или Гринуичкия меридиан).

51. На 31 октомври 1977 г. британското правителство приело Norway Pout (Prohibition of Fishing) (No 3) Order 1977, S.I. 1977 No 1756, с която се забранявал уловът на норвежки паут от 1 ноември 1977 г. в същата зона, която граничи на изток с Гринуичкия меридиан. Същевременно Комисията от своя страна внесла в Съвета проект, който след няколко изменения и допълнения и в окончателната си редакция целял да запази участъка на норвежкия паут в съответствие с предходната му дефиниция, а именно като ограничен до 00° 00' географска дължина. Този проект имал същата съдба като всички актове за риболовната политика, внесени в Съвета на заседанието му на 30 и 31 януари 1978 г., поради което през календарната 1978 г. не съществували актове на Общността за запазване на ресурсите във въпросната зона.

52. На 3 и 20 юли 1978 г. правителството на Обединеното кралство, като се позовало на процедурата по приложение VI към Резолюцията от Хага, представило на Комисията няколко проекта на актове за опазване на ресурсите, включително проект за сезонно разширяване на участъка с норвежки паут, като източната му граница бъде продължена до разделителната линия между риболовната зона на Обединеното кралство и риболовната зона на Норвегия, и от пресечните точки на тази линия до линията с координати 2° източна географска дължина, по дължината на този меридиан. Тази информация била придружена от предлагания проект на акт. От делото не става ясно дали Дания, чиято риболовна промишленост е била пряко засегната от предлагания акт, е била уведомена съобразно Регламент № 101/76.

53. Комисията не одобрила предлаганата мярка. Независимо от това тя била въведена в действие при условията на проекта, съобщен на Комисията, чрез Norway Pout (Prohibition of Fishing) (No 3) (Variation) Order 1978, S.I. No 1379, приета на 20 септември 1978 г. и влязла в сила на 1 октомври 1978 г., чийто ефект се състоял в разширяване на зоната, към която се прилагала забраната за улов на норвежки паут, в източна посока, до линията, описана по-горе, за срок от 1 октомври всяка година до 31 март на следващата година.

54. Комисията намира този акт за несъвместим с правото на Общността, тъй като това не е същински акт за опазване на ресурсите, а в действителност е мярка на икономическа политика, която цели да подобри улова на британските рибари, които ловят в този регион пикша и мерланг, във вреда на датските рибари, които по традиция извършвали промишлен риболов на норвежки паут във въпросната по-широка зона. Датското правителство, встъпило в делото като трето лице помагач, привлича вниманието към сериозните вреди, причинени на голяма част от риболовния флот на неговата страна, чието съществуване било застрашено от акта, приет едностранно от Обединеното кралство.

55. Обединеното кралство твърди, че приетият акт бил същинска мярка за опазване на ресурсите, тъй като ловенето на норвежки паут със ситни мрежи водело до голям случаен улов на малки пикши и мерланги и намалявало последващия улов на възрастните риби от тези видове за консумация от човека, а същевременно увреждало репродуктивния капацитет на запасите.

56. От упоменатите разпоредби на Общността и особено от приложение VI към Резолюцията от Хага и от Декларацията на Съвета от 31 януари 1978 г. следва, че държавите-членки могат да приемат едностранни актове за опазване на ресурсите само когато съществува доказана необходимост. В това отношение е необходимо да се изтъкне първо, че Обединеното кралство не е спазило процесуалните изисквания, предвидени от Резолюцията от Хага. Писмата, изпратени на Комисията от правителството на Обединеното кралство, когато тя искала одобрение за предвиждания акт, не съдържат указания за целта и обосноваването на този акт; правителството само изпратило текста на предлагания акт и обявило намерението си да го приеме в кратък срок.

57. Въпросът дали разширяването на участъка с норвежки паут в източна посока отговаря на реална и неотложна необходимост от опазване на ресурсите и дали, ако тази необходимост се приеме за доказана, географското разширение на една

абсолютна забрана за улова на норвежки паут е най-подходящото средство за тази цел, остава спорен. В тази насока трябва да се припомни, че през календарната 1977 г. Съветът е успял да стигне до решение по условията за улова на норвежки паут, което заинтересованите държави-членки са сметнали за временно удовлетворително. В преамбюлите на Регламенти № 1673/77 и 43/77 се изтъква, че до преразглеждане на положението участъкът с паут се определя на основата на съществуващите научни оценки. Въпреки че действието на тези разпоредби е прекратено на 31 октомври 1977 г., установяването на пределите на участъка с норвежки паут може да се смята за справедлив компромис между интересите на рибарите от различните държави-членки, които извършват улов във въпросната зона. С акта, приет на 31 октомври 1977 г., и с уведомленията, отправени до Комисията на 2 и 13 февруари 1978 г., правителството на Обединеното кралство е дало да се разбере, че приема установеното положение. При тези обстоятелства е невъзможно да се приеме, че една държава-членка може внезапно да измени съществуващото положение, като засегне неблагоприятно интересите на друга държава-членка, ако не е в състояние да докаже на основата на подходящи научни оценки, че са необходими нови мерки за опазване на ресурсите и че използваните средства са уместни. Що се отнася конкретно до тези средства, според Комисията сезонна забрана на риболова в разширената зона е прекомерна, тъй като целта на Обединеното кралство е могло да бъде постигната чрез по-гъвкави мерки, свързани по-специално с ограничаване на случайния улов. След като е въвела едностранно акта, против който са насочени оплакванията, без да даде никакви разяснения, Обединеното кралство не е успяло да обоснове в хода на настоящото производство приетия акт като строго необходима мярка за опазване на ресурсите.

58. Поради това е ясно, че Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора, тъй като едностранно е изменила положение, установено с актове, които преди това са били съгласувани в рамките на процедурата на Общността, и така е засегнала неблагоприятно интересите на друга държава-членка, без да докаже необходимостта и неотложността на своите действия според изискванията на приложение VI към Резолюцията от Хага и на член 3 от Регламент № 101/76.

По съдебните разноски

59 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник съдебните разноски се възлагат на изгубилата делото страна. Ответникът не е доказал твърденията си, поради което е необходимо да му бъде възложено плащането на разноските, включително тези на третите лица помагачи.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Установява, че Обединеното кралство не е изпълнило задълженията си по Договора за ЕИО:

а) по отношение на риболовна зона Mourne - тъй като не е изпълнила задълженията за консултация, предвидени от правото на Общността във връзка с актовете за опазване на ресурсите, приети през септември 1978 г. с **Herring (Restriction of Fishing) Regulations (Northern Ireland) 1978, S.R. 1978 No 277**, като е съчетала тези актове с изключение, противно на доказана необходимост от опазване на ресурсите, и наред с това, като е предвидила

ползване от това изключение при условия, които благоприятстват изключително някои рибари от Обединеното кралство;

б) по отношение на риболовната зона край остров Ман и в северната част на Ирландско море - тъй като е прилагала през 1977 г., с цел изпълнение на Регламент № 1779/77 на Съвета от 2 август 1977 г. и на основание Herring (Irish Sea) Licensing Order 1977, S.I. 1977 No 1388, и на Herring (Isle of Man) Licensing Order 1977, S.I. 1977 No 1389, режим на риболовни лицензи, който не е бил предмет на подходящи консултации и подробните норми за прилагането на който са били оставени изцяло на преценката на властите на Обединеното кралство, като органите на Общността, другите държави-членки и заинтересованите лица не са били сигурни как режимът ще бъде прилаган реално от правна гледна точка; тъй като през 1978 г. е запазила тази несигурност по отношение на рибарите от други държави-членки и през същата година едностранно е изменила действащите защитни мерки във вреда на рибарите от други държави-членки чрез Irish Sea Herring (Prohibition of Fishing) Order 1978, S.I.1978 No 1374, без да извърши консултация с Комисията съобразно нормите на правото на Общността и без да докаже, че подробните норми за прилагане на приетия акт отговарят в този си вид на реална и неотложна потребност от опазване на ресурсите;

в) по отношение на участъка с норвежки паут - тъй като е преместила в източна посока до 2° източна дължина, или до границите на риболовната зона на Обединеното кралство, обхвата на сезонната забрана за улов на норвежки паут чрез Norway Pout (Prohibition of Fishing)(No 3)(Variation) Order 1978, S.I. 1978 No 1379, и по този начин е причинила значителни вреди на риболова на друга държава-членка, без да поиска одобрението на Комисията за това при удовлетворителни обстоятелства и без да обоснове приетия акт като строго необходима мярка за опазване на ресурсите;

2. Възлага на Обединеното кралство плащането на разноските по делото, включително тези на третите лица помагачи.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 юли 1980 година.

Подписи